

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce: **"POLÁRKA s.r.o.", IČO 61461741**
sídlem Lukešova 1608/38, 142 00 Praha 4 - Krč
zastoupený advokátem JUDr. Janem Součkem
sídlem Janáčkovo nábřeží 57, 150 00 Praha 5 – Malá Strana

proti
žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví, IČO 48135097**
sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, 160 00 Praha 6 – Bubeněč

za účasti: **ALIMPEX FOOD, a. s., IČO 47115807**
sídlem Českobrodská 1174, 190 00 Praha 9 - Kyje

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 23. 4. 2018, sp. zn. O-83936, č. j. O-83936/39564/2003/ÚPV

takto:

- I. Rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 23. 4. 2018, sp. zn. O-83936, č. j. O-83936/39564/2003/ÚPV, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „*předseda Úřadu*“ či „*žalovaný*“) ze dne ze dne 23. 4. 2018, sp. zn. O-83936, č. j. O-83936/39564/2003/ÚPV (dále též „*Napadené rozhodnutí*“), kterým předseda Úřadu zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též jen „*Úřad*“) ze dne 14. 5. 2003 o zamítnutí návrhu na výmaz slovní ochranné známky č. 187158 ve znění „POLÁRKA“ z rejstříku ochranných známek (dále jen „*Prvostupňové rozhodnutí*“), kterého se domáhal žalobce s tím, že slovní ochranná známka č. 187158 ve znění „POLÁRKA“ (dále také jen „*napadená ochranná známka*“), jejímž vlastníkem je společnost ALIMPEX FOOD, a. s., která byla dne 7. 9. 1995 zapsána do rejstříku ochranných známek, podle jeho názoru nebyla více než pět let v obchodním styku užívána na výrobcích či obalech a ani jiným způsobem.
2. Věc již byla Městským soudem v Praze posuzována v řízení vedeném pod sp. zn. 9 Ca 72/2004. Rozsudek v tomto řízení vydaný dne 30. 11. 2005, č. j. 9 Ca 72/2004-50, byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2007, č. j. 3 As 8/2007- 83, a věc byla vrácena Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. Městský soud v Praze následně rozsudkem ze dne 30. 11. 2007, č. j. 9 Ca 345/2007-95, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2004 a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II.

Napadené rozhodnutí

3. Předseda Úřadu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapituloval závěry vyslovené Úřadem v Prvostupňovém rozhodnutí. Současně shrnul obsah podaného rozkladu. Před samotným přezkoumáním věcných důvodů návrhu na zrušení napadené ochranné známky považoval za nezbytné vypořádat se se skutečností, že během probíhajícího řízení nabyl dne 1. 1. 2006 účinnosti nový zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též jen „*správní řád*“), který v § 183 zrušil zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), kdy došel k závěru, že za situace, kdy bylo rozhodnutím předsedy Úřadu pravomocně zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2007, č. j. 9 Ca 345/2007-95, ze dne 30. 11. 2007, až dne 28. 1. 2008, bude řízení o návrhu dále vedeno podle zákona č. 500/2004 Sb. Předseda Úřadu dále uvedl, že s ohledem na skutečnost, že návrh na výmaz napadené ochranné známky byl podán ve smyslu § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, dne 29. 7. 2002, je rozhodným obdobím pro prokázání užívání napadené ochranné známky časové rozmezí mezi 29. 7. 1997 - 29. 7. 2002. K tomu odkázal na skutečnost, že návrh na výmaz napadené ochranné známky (dále také „*návrh na zrušení napadené ochranné známky*“) byl podán již v roce 2002 za účinnosti zákona č. 137/1995 Sb. Z toho předseda Úřadu dovodil ve vztahu k projednávané věci následující podstatné skutečnosti: Česká republika nebyla v době podání návrhu členskou zemí EU (přistoupila k ní až 1. 5. 2004), proces harmonizace českého známkového práva se známkovým právem komunitárním byl teprve v počátcích, a proto mohlo v době podání předmětného návrhu české známkové právo (resp. též rozhodovací praxe) stále vykazovat významné odlišnosti od známkového práva komunitárního. Před účinností současného zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, tj. před 1. 4. 2004, kdy

byl účinný zákon č. 137/1995 Sb. byly v rámci rozhodovací praxe Úřadu k prokázání skutečného užívání ochranné známky běžně uznávány důkazy svědčící pouze o „fiktivním užívání“.

4. Předseda Úřadu dále uvedl, že v průběhu téměř 16 let od podání návrhu na výmaz napadené ochranné známky relevantního pro toto řízení (tedy návrhu ze dne 29. 7. 2002) došlo k významnému posunu rozhodovací praxe v oblasti známkového práva jak v České republice, tak i v EU, kdy by však tato skutečnost neměla být na újmu vlastníku. Předseda Úřadu k tomu doplnil, že na věc nelze nahlížet známkoprávní optikou roku 2018, kterou nelze bez notné dávky empatie a znalosti historických poměrů, souvislostí a zvyklostí bez dalšího aplikovat na návrh učiněný v roce 2002, kdy by se v opačném případě jednalo o případ pravé retroaktivity a navíc by došlo ke zhoršení pozice vlastníka jakožto účastníka řízení, který by (byť nikoliv svou vinou) utrpěl újmu na svých právech kvůli mimořádně dlouhému správnímu řízení. Předseda Úřadu k tomu dodal, že po vlastníkovvi nelze spravedlivě požadovat, aby v roce 2002 předvídal, že jeho důkazy musí být schopny prokázat udržení zápisu napadené ochranné známky v rejstříku nejen v kontextu rozhodovací praxe České republiky (coby nečlena EU) v oblasti ochranných známek v roce 2002, za účinnosti zákona č. 137/1995 Sb., a neexistence rozsudku SDEU ve věci C-416/04 P, ale stejně tak v roce 2018, za členství ČR v EU, za účinnosti zákona č. 441/2003 Sb., a za existence bohaté soudobé související judikatury SDEU. Z výše uvedených důvodů je předseda Úřadu přesvědčen, že uplatnění recentních právních hledisek/nároků na návrh podaný v roce 2002 je nepřiměřené, a vedlo by bez pochyby ke zkrácení práv vlastníka, resp. podstatnému zhoršení jeho postavení coby účastníka řízení, proto důkazy předložené vlastníkem hodnotil s přihlédnutím k tehdy účinné legislativě a za zohlednění tehdejší rozhodovací praxe Úřadu v obdobných případech.
5. Předseda Úřadu ve smyslu § 50 odst. 4 správního řádu přezkoumal důkazy svědčící ve prospěch vlastníka známky a zjistil, že ačkoliv nesvědčí o přímém užívání napadené ochranné známky na výrobcích, pro něž je tato ochranná známka zapsána, zřetelně dokladují, že vlastník si nechal vytisknout propagační leták na mražený smetanový krém „POLÁRKA“, jenž byl za účelem zjištění zájmu zákazníků o tento produkt rozeslán do několika provozoven zabývajících se mj. obchodem s mraženými pochutinami. Toto počínání je s ohledem na tehdejší rozhodovací praxi Úřadu nutno považovat za krok směřující k uvedení zmiňovaného výrobku na spotřebitelský trh, a svědčí tak o úmyslu vlastníka užívat napadenou ochrannou známku na výrobcích, pro které je zapsána v rejstříku. Z pohledu předsedy Úřadu se tedy Prvostupňové rozhodnutí vypořádalo s hodnocením předložených důkazů vlastníka zcela v běžných mezích rozhodovací praxe k roku 2002 a plně se ztotožnil s jeho závěry. K tomu předseda Úřadu připomněl, že v následném řízení o návrhu na zrušení napadené ochranné známky bylo již 15. 6. 2006 pravomocně konstatováno řádné užívání této ochranné známky na základě jiných důkazů, přičemž rozhodná období pro prokázání řádného užívání předmětných ochranných známek se překrývala o více než 2,5 roku (29. 7. 1997 - 29. 7. 2002 a 19. 1. 2000 - 19. 1. 2005). K podání žalobce ze dne 6. 6. 2008 pak předseda Úřadu uvedl, že s ohledem na shora uvedené závěry a zejména s přihlédnutím k rozhodovací praxi Úřadu v letech 1998-2003, posoudil jeho výtky směřující k posouzení důkazů předložených vlastníkem jako nedůvodné.
6. Dále se předseda Úřadu zabýval podáním žalobce ze dne 21. 2. 2008, v němž požadoval

provedení nového důkazu - dotazu na Městskou veterinární správu o tom, zda vlastník (resp. jeho právní předchůdce) požádal, a případně zda i obdržel, veterinární osvědčení k výrobě mražených krémů a zmrzlin. Pokud ano, kdy byla podána žádost, a kdy bylo o této žádosti rozhodnuto. Žalobce tento návrh odůvodnil tím, že od 1. 1. 2004, tedy od data, které vlastník uvedl jako datum zahájení výroby mraženého krému POLÁRKA, nebylo již možné výrobu bez takového osvědčení zahájit. K tomu předseda Úřadu uvedl, že pro předmětné řízení je rozhodným obdobím časový interval mezi daty 29. 7. 1997 a 29. 7. 2002, a je tedy irelevantní, zda vlastník byl či nebyl povinen být k datu 1. 1. 2004 držitelem osvědčení od Městské veterinární správy, které by mu umožňovalo zahájení výroby mraženého krému POLÁRKA, kdy ať již by byla odpověď Městské veterinární správy jakákoliv, výsledek řízení by nemohlo ovlivnit. Předseda Úřadu tak dospěl k závěru, že provedení tohoto důkazu není potřebné ke zjištění stavu věci a navržený důkaz s odvoláním na výše uvedené závěry neprovedl.

7. Předseda Úřadu se rovněž vyjádřil k podání žalobce ze dne 3. 4. 2018 obsahující dokumenty, které měly podle žalobce prokazovat, že v rozhodné době 5 let před podáním návrhu na výmaz napadené ochranné známky nebyla tato vlastníkem (tehdy společností Pragolaktos, a. s.) užívána a o užívání nebylo ani uvažováno. K tomu předseda Úřadu uvedl, že v řízení o návrhu na výmaz ve smyslu § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 137/1995 Sb., resp. o návrhu na zrušení ochranné známky ve smyslu § 31 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2013 Sb., leží důkazní břemeno na vlastníkově ochranné známky, přičemž důkazní materiály předložené vlastníkem měly prokazovat skutečné užívání napadené ochranné známky v dostatečné míře k udržení jejího zápisu v rejstříku. K tomu předseda Úřadu podotkl, že důkazní síla žalobcem předložených listin je otřesena již v samotných základech, když se jimi snaží dokázat neexistenci užívání napadené ochranné známky v rozhodném období, což není v řízení o návrhu na zrušení ochranné známky možné.

III.

Žaloba a Vyjádření žalovaného

8. Žalobce v rámci žalobních námitek uvedl, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v rozporu s § 78 odst. 5 zák. č. 150/2003 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), podle něhož je žalovaný při svém rozhodování vázán právním názorem soudů ve správním soudnictví. Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 3. 10. 2007, č. j. 3 As 8/2007-83, zrušil předchozí zamítavý rozsudek Městského soudu v Praze a vrátil věc k novému rozhodnutí. Městský soud v Praze následně rozsudkem ze dne 30. 11. 2007, č. j. 9 Ca 345/2007-95, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2004 a věc mu vrátil k dalšímu řízení v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu o tom, že dosud předložené důkazy nemohou samy o sobě svědčit pro užívání ochranné známky. Tuto vázanost však Napadené rozhodnutí nerespektuje a s názory soudů naopak polemizuje. Argumentace žalovaného je však nejen zčásti mylná, ale rovněž i nepřipadná a jeho úvahy jsou jednak nadbytečné, jednak se zákonem rozporné.
9. Žalobce v této souvislosti doplnil, že žalovaným v rozhodnutí uvedená citace údajného odůvodnění rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v jiné věci je mylná, když zjevně nejde o citaci závěru Nejvyššího správního soudu, nýbrž Nejvyšším správním soudem doslovně citovaná (a ve výsledku neakceptovaná) argumentace uvedená v kasační stížnosti žalobce, přičemž tato otázka je řešena Ústavním soudem v řízení vedeném pod sp. zn. III ÚS 1701/18.

10. Žalobce namítl, že argumentace o správnosti a dostatečnosti písemných důkazů předložených v řízení osobou zúčastněnou na řízení v Napadeném rozhodnutí oproti závěrům správních soudů s tím, že je předkládala osoba s rozsáhlými zkušenostmi z předchozího působení u žalovaného, a tedy jistě v souladu s tehdejší běžnou praxí žalovaného není pro věc určující. Závěr žalovaného v Napadeném rozhodnutí v tom smyslu, že Prvostupňové rozhodnutí bylo v souladu s platnými a účinnými právními předpisy a rozhodovací praxí Úřadu v době jeho vydání, a proto není důvod pro jeho zrušení nebo změnu, o čemž v Napadeném rozhodnutí polemizuje s odchylnými závěry soudů v této věci, je dokladem nerespektování zákonné vázanosti dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
11. Žalovaný k výzvě soudu předložil příslušný spisový materiál spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí.
12. Žalovaný uvedl, že návrh žalobce na zrušení napadené ochranné známky byl Úřadem zamítnut z důvodu, že vlastník napadené známky předloženými doklady prokázal její užívání v nabídce výrobků o názvu „POLÁRKA“, a uvedl tím ve známost úmysl výrobek takto označovat.
13. Nejvyšší správní soud měl dle žalovaného ve svém rozsudku sp. zn. 3 As 8/2007 shrnout, že posouzení charakteru užívání ochranné známky v řízení o návrhu na její výmaz bylo základním předpokladem (nutným východiskem) rozhodnutí ve věci již podle § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 137/1995 Sb. Jestliže se žalovaný odmítl touto otázkou zabývat a v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že takové hodnocení mu nepřísluší, bylo jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné, a soud je měl pro tuto důvodně vytýkanou vadu zrušit podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nyní napadené správní rozhodnutí ze dne 23. 4. 2018 však dle žalovaného tuto povinnost splnilo, když konstatovalo, že jakkoli se nynější výklad pojmu „řádné užívání ochranné známky“ od výkladu z roku 2002 odlišuje, je nutno říci, že nynější správní rozhodnutí odpovídá skutkovému i právnímu stavu, jaký zde byl před přistoupením České republiky k Evropské unii. K tomu odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 As 69/2006 a na něj navazující soudní nálezy a literaturu. Žalovaný tak má za to, že kritéria, která na průkaz užívání ochranné známky klade ve svém výše citovaném rozsudku z roku 2007 Nejvyšší správní soud, odpovídají již právu evropskému, a nelze je proto uplatnit v řízení, které bylo před Úřadem ukončeno podle práva, které ještě nebylo aproximováno. Po vlastníku ochranné známky nelze požadovat důkazy ve vyšší kvantitě/kvalitě, než k jaké byl povinen podle úpravy, která se na jeho věc vztahovala (zákon č. 137/1995 Sb.), a to tím spíše, že bylo v dalším řízení doloženo, že ještě před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2007 byla známka užívána tak, jak to vyžaduje nynější výklad práva. K tomu žalovaný uvedl, že v době vydání prvního rozhodnutí předsedy Úřadu o rozkladu dne 23. 1. 2004 nebyla Česká republika členským státem Evropské unie a nebyla ani vázána právem a judikaturou Soudního dvora EU, přičemž tehdejší výkladová pravidla k ustanovení § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 137/1995 Sb. byla ustálená.
14. S ohledem na okolnost, že ohledně slovní ochranné známky O-83936 vede žalobce paralelně vícero správních i soudních řízení, v zásadě z moci úřední je žalovaný obeznámen se skutečností, že jakkoli ve světle pozdější judikatury by nebylo důkazy o „užívání“ ochranné známky možné pokládat za důkazy o „řádném užívání“, jak je definováno recentním známkovým právem, vlastník napadené ochranné známky ji

posléze užíval a užívá v takovém rozsahu, že toto užívání již naplňuje znaky „řádného užívání“. Právě s ohledem na skutečnost, že vlastník řádně zapsané ochranné známky ji užíval v roce 2002, tedy v době podání návrhu na výmaz z důvodu neužívání v rozsahu, který byl z pohledu tehdejší právní úpravy pokládán za dostatečný, nebylo dle žalovaného možné v roce 2018 toto užívání posuzovat optikou recentního práva, které užívá pojmy „skutečné užívání“ nebo „řádné užívání“. K tomu žalovaný upozornil rovněž na nemožnost užití retroaktivní judikatury ve vztahu k zákonu č. 137/1995 Sb.

15. Při ústním jednání před soudem dne 19. 5. 2021 účastníci řízení setrvali na svých skutkových tvrzeních a právní argumentaci. Osoba zúčastněná na řízení navrhla žalobu zamítnout.

IV.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze (dále též jen jako „*městský soud*“, nebo jen „*soud*“) na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je, jak stanoví § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vázán, přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, která jejich vydání předcházela. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
17. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí podle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
18. Klíčovou otázkou v předmětné věci je dodržení povinnosti žalovaného uvedené v § 78 odst. 5 s. ř. s. V daném případě jde totiž o situaci, kdy soud přezkoumával rozhodnutí žalovaného, které bylo vydáno poté, co bylo jeho předchozí rozhodnutí o téže věci zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2007, č. j. 9 Ca 345/2007. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. platí, že „[p]rávním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.“ Vázanost soudem vysloveným názorem plyne rovněž ze samotného kasačního principu, ovládajícího řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.
19. Z judikatury vyplývá, že nerespektování závazného právního názoru vysloveného správním soudem ve zrušujícím rozsudku má za následek „zrušení nového rozhodnutí správního úřadu pro nezákonnost bez dalšího“ (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 5. 1998, sp. zn. 7 A 56/1997, publikovaný v SJS pod č. 477/1999, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 - 25, publ. pod č. 73/2004 Sb. NSS).
20. Závaznost kasačního rozhodnutí soudu nicméně není bezvýjimečná. Nejvyšší správní

soud ve své judikatuře připouští, že správní orgán je oprávněn odchýlit se od zrušujícího rozsudku v téže věci ve výjimečných případech. V rozsudku ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002 - 25, publ. pod č. 442/2005 Sb. NSS, soud zdůraznil, že „[p]rávní názor soudu nelze ponížovat na pouhou ‚námitku‘ [...], o níž by správnímu orgánu bylo v dalším řízení umožněno uvážít, tj. kterou by žalovaný mohl i odmítnout, ale je třeba na něj nahlížet jako na pravidlo, jež je určujícím pro další kroky správního orgánu i pro úvahy, o něž bude správní orgán opírat závěrečné hodnocení zjištěných skutkových okolností. Prolomení povinnosti správního orgánu být vázán právním názorem soudu přichází v úvahu výjimečně, a to pouze tehdy, pokud v průběhu dalšího správního řízení po zrušení rozhodnutí správního orgánu byla učiněna nová skutková zjištění nebo pokud došlo ke změně právní úpravy, podle níž má být věc posuzována“ (obdobně např. rozsudek ze dne 18. 6. 2004, č. j. 2 Ads 16/2003 - 56, publ. pod č. 352/2004 Sb. NSS). Taktéž připustil, aby se správní orgán závazným právním názorem neřídil, pokud byl tento právní názor v mezidobí (ke dni nového rozhodování žalovaného správního orgánu) překonán judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 31/2016 - 36).

21. Shora citovanou judikaturu lze shrnout tak, že § 78 odst. 5 s. ř. s. zavazuje správní orgán respektovat v dalším řízení závazný právní názor soudu, pokud nepůjde o některou z výslovně stanovených výjimek. Správní orgán má možnost proti takovému rozsudku krajského soudu podat kasační stížnost za tím účelem, aby Nejvyšší správní soud takový právní názor popřel či korigoval. Pokud tak neučiní a zároveň se závazným právním názorem neřídí, není důvod pro posuzování žalobních námitek týkajících se otázky, která již byla krajským soudem řešena, protože nerespektování právního názoru soudu je dostačujícím důvodem pro zrušení napadeného správního rozhodnutí. I pokud se jimi krajský soud zabývá, není důvodu, aby se Nejvyšší správní soud zabýval stížními námitkami proti nim. Podstatné je, že správní orgán nerespektoval závazný právní názor vyjádřený již v prvním zrušujícím rozsudku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2016, č. j. 7 Afs 333/2015 - 47, popř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 As 38/2018-33).
22. Pro posouzení této věci v kontextu žalobních bodů je podstatné, zda se žalovaný řídil závazným právním názorem Městského soudu v Praze vysloveným v jeho rozsudku ze dne 30. 11. 2007, č. j. 9 Ca 345/2007-94. V tomto rozsudku soud uvedl: „Nejvyšší správní soud vyslovil, že žalovaný byl povinen se zabývat jednáním majitele ochranné známky ve smyslu známkoprávní ochrany dle zákona v tom směru, zda lze rozeslání reklamních letáků, v nichž tento majitel užil chráněné označení, přiznat charakter skutečného užívání ochranné známky, nebo zda je nutno jej hodnotit pouze jako snahu zabránit možným důsledkům jejího neužívání. Nejvyšší správní soud vyvodil, že pokud se správní orgán při svém rozhodování této otázky záměrně vyhnul, postupoval v rozporu se smyslem a účelem právní úpravy. Městský soud v Praze následně sice správně zařadil dokládání jednání majitele ochranné známky do kategorie užívání fiktivního, tj. v obchodních listinách či reklamě, však bez dalšího bližšího zdůvodnění dospěl k závěru, že se v daném případě nejedná o užívání symbolické. Nejvyšší správní soud zhodnotil, že vedle procesního pochybení spočívajícího v tom, že Městský soud v Praze že soud sám neodstranil nedostatky správního rozhodnutí a sám se zabýval otázkou charakteru dokládání užívání, pochybil rovněž ve svém výkladu aplikovaného ustanovení § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 137/1995 Sb.

Nejvyšší správní soud vycházel z toho, že základním předpokladem posouzení návrhu na

výmaz ochranné známky bylo posouzení charakteru užívání ochranné známky. Jestliže se správní orgán odmítl touto otázkou zabývat a v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že takové hodnocení mu nepřísluší, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné a soud jej měl pro tuto vytykanou vadu zrušit podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Nejvyšší správní soud přitom naznačil, že v novém řízení již žalovaný bude postupovat podle § 31 zákona č. 441/2003 Sb. a bude povinen tento předpis vykládat v souladu s pojmoslovím směrnice č. 89/104/EHS tak, jak stanoví Nejvyšším správním soudem zmíněná judikatura Evropského soudního dvora. Podle uvedené judikatury Evropského soudního dvora je ochranná známka skutečně užívána tehdy, pokud je užívána v souladu se svou hlavní funkcí, kterou je zaručit totožnost původu výrobků a služeb, pro které byla zapsána, je užívána za účelem vytvoření nebo zachování odbytiště těchto výrobků či služeb, s výjimkou užívání symbolické povahy. Posouzení, zda je užívání ochranné známky skutečné, je třeba provést na základě souhrnu všech skutečností a okolností, které jsou způsobilé prokázat její skutečné obchodní využívání v obchodním styku, zvláště užívání, které je v dotýcném hospodářském odvětví považováno za odůvodněné za účelem udržení nebo získání podílu na trhu pro výrobky a služby chráněné ochrannou známkou, druhu těchto výrobků a služeb, znaků trhu, rozsahu a četnosti užívání ochranné známky.

Podle Nejvyššího správního soudu tedy bude posouzení dokládání užívání napadené ochranné známky vyžadovat ze strany správního orgánu podstatně zevrubnější seznámení se s okolnostmi případu, provedení podrobnějšího dokazování včetně hodnocení provedených důkazů a fundovanou právní úvahu, zda jsou zjištěné skutečnosti a okolnosti způsobilé prokázat skutečné obchodní využívání ochranné známky, tj. užívání odůvodněné za účelem udržení nebo získání podílu na trhu pro výrobky chráněné ochrannou známkou. Podle závěru Nejvyššího správního soudu listiny předložené majitelem ochranné známky samy o sobě o tomto závěru ještě svědčit nemohou a reakci 7 drobných podnikatelů na obchodní kampaň majitele ochranné známky lze stěží považovat za „rozsáhlý průzkum trhu“. Pokud majitel ochranné známky, jak tvrdil neověřené žalobce, za posledních 10 let žádné výrobky označené napadenou ochrannou známkou na trh neuvedl, mělo být toto tvrzení ověřeno a případně zahrnuto do úvahy žalovaného o užívání chráněného označení.

Městskému soudu v Praze, který byl v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným ve zrušovacím rozhodnutí (ust. § 110 odst. 3 s.ř.s.), nezbylo než napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušit pro vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

V novém řízení bude na žalovaném, aby znovu v intencích názoru Nejvyššího správního soudu doplnil řízení v součinnosti s majitelem ochranné známky o skutková zjištění, zda užití napadené ochranné známky dle dokladů předložených v řízení o výmazu jejím majitelem nebylo pouze symbolické, zda vedlo k budoucímu prodeji označených výrobků a zda proces uvedení výrobků s chráněným označením na trh již započal. Bude se zabývat tím, zda majitel ochranné známky učinil průzkum trhu skutečně za účelem zjištění zájmů o výrobky a nikoliv jen s úmyslem udržet známkovou ochranu. V současné době by měl mít žalovaný uvedené došetření usnadněné tím, že by již z obchodní činnosti majitele ochranné známky mělo být zřetelnější, zda předmětná nabídková a reklamní kampaň majitele ochranné známky skutečně vedla k užití ochranné známky, popřípadě v jakém rozsahu. Nicméně správní orgán rovněž ověří tvrzení žalobce o neuvedení žádného výrobku na trh označených napadenou ochrannou známkou v době deseti let před návrhem na výmaz ochranné známky. Nová zjištění pak žalovaný bude žalovaný posuzovat v návaznosti a v

souvislosti se zjištěními k době podání návrhu na výmaz ochranné známky a do svého právního posouzení zahrne i úvahu naznačenou Nejvyšším správním soudem týkající se průzkumu trhu v rozsahu průzkumu u několika drobných podnikatelů.“

23. V intencích citovaného rozsudku Městského soudu v Praze, resp. jemu předcházejícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2007, č. j. 3 As 8/2007-83, byl právní rámec věci vymezen za reflexe vývoje právní úpravy uvedené v zákoně č. 137/1995 Sb., který ve svém § 25 odst. 1 písm. b) hovoří pouze o "užívání" (bez přívlastku), zatímco zákon č. 441/2003 Sb. přijatý za účelem harmonizace práva ČR s právem Evropské Unie již ve svém § 31 odst. 1 písm. a) užívá pojem "řádné užívání" [směrnice č. 89/104/EHS (dále jen "směrnice"), která byla zákonem č. 441/2003 Sb. do právního řádu ČR inkorporována pak ve svých člancích 10 odst. 1 a 12 odst. 1 hovoří o "skutečném užívání"]. Zároveň soudy vycházely z toho, že nová právní úprava pouze formulačně zpřesnila relevantní zákonné ustanovení v souladu se směrnicí s tím, že smysl a účel právní úpravy důsledků neužívání ochranné známky po stanovenou dobu je podle obou předpisů od počátku stále týž, a to zabránit stavu, kdy je ochranná známka zapsána v rejstříku, aniž by přitom byla reálně užívána pro jakékoli výrobky či služby.
24. Žalovaný byl tedy povinen zabývat se povahou tvrzeného užívání napadené ochranné známky z účelu této právní normy, tj. zda lze jednání vlastníka ochranné známky spočívajícimu v objednání, zaplacení a následném rozeslání reklamních letáků přiznat charakter skutečného užívání ochranné známky, přičemž skutkový stav byl povinen hodnotit podle § 31 zákona č. 441/2003 Sb. (ve smyslu přechodného ustanovení § 52 odst. 4 citovaného zákona). Žalovaný byl povinen tento předpis vykládat souladně se směrnicí č. 89/104/EHS ve smyslu rozsudku Evropského soudního dvora ve věci 14/83, Sabine von Colson and Elisabeth Kamann v Land Nordrhein-Westfalen (1984) ECR 1891, tak, že pojem "řádné užívání" podle zákona č. 441/2003 Sb. bude vykládat jako "skutečné užívání" ve smyslu článku 10 odst. 1 a článku 12 odst. 1 směrnice. Žalovaný byl povinen věc posoudit podle konstantní judikatury SDEU, která dospěla k závěru, že ochranná známka "skutečně užívána" tehdy, pokud je v souladu se svou hlavní funkcí, kterou je zaručit totožnost původu výrobků nebo služeb, pro které byla zapsána, užívána za účelem vytvoření nebo zachování odbytiště těchto výrobků a služeb, s výjimkou užívání symbolické povahy, jehož jediným účelem je zachování práv z ochranné známky. Posouzení, zda je užívání ochranné známky skutečné, byl žalovaný povinen provést při respektování závěrů uvedených v rozsudku ze dne 11. 5. 2006, Sunrider v. OHIM, C-416/04 P, Sbírka rozhodnutí 2006, s. I-04237, tedy na základě souhrnu skutečností a okolností, které jsou způsobilé prokázat její skutečné obchodní využívání v obchodním styku, zvláště užívání, které je v dotýcném hospodářském odvětví považováno za odůvodněné za účelem udržení nebo získání podílu na trhu pro výrobky a služby chráněné ochrannou známkou, druhu těchto výrobků a služeb, znaků trhu, rozsahu a četnosti užívání ochranné známky.
25. Žalovaný byl rovněž povinen provést dokazování ve vztahu ke skutečnému obchodnímu využívání ochranné známky v obchodním styku, zvláště k užívání, které je v dotýcném hospodářském odvětví považováno za odůvodněné za účelem udržení nebo získání podílu na trhu pro výrobky chráněné ochrannou známkou s tím, že listiny předložené vlastníkem napadené ochranné známky samy o sobě přitom o tomto závěru svědčit nemohou.

26. Žalovaný v intencích kasačních závěrů soudů nepostupoval. Nyní žalobou napadené rozhodnutí založil na polemice se závěry městského soudu, respektive Nejvyššího správního soudu, když se snažil odůvodnit, proč jsou jeho původní závěry správné a proč se nelze závazným právním názorem soudů řídit. S odůvodněním, že Česká republika nebyla v době podání návrhu členskou zemí EU a proces harmonizace českého známkového práva se známkovým právem komunitárním byl teprve v počátcích, a proto mohlo v době podání předmětného návrhu české známkové právo stále vykazovat významné odlišnosti od známkového práva komunitárního, popřel imperativ soudu aplikovat na předmětnou věc zákon č. 441/2003 Sb., a vycházel z praxe Úřadu uplatňované za účinnosti zákona č. 137/1995 Sb., kdy k prokázání skutečného užívání ochranné známky běžně uznávány důkazy svědčící pouze o „fiktivním užívání“.
27. Soud předně uvádí, že důvody pro odchýlení se od závazného právního názoru vysloveného kasačním soudem nenastaly. Soudní judikatura sice dovodila, že závaznost kasačního rozhodnutí soudu není bezvýjimečná, avšak možnost odchýlit se od právního názoru vysloveného soudem ve zrušujícím rozsudku v téže věci je přípustná pouze výjimečně. V rozsudku ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002 - 25, publ. pod č. 442/2005 Sb. NSS, soud zdůraznil, že *„[p]rávní názor soudu nelze ponížovat na pouhou ‚námitku‘ [...], o níž by správnímu orgánu bylo v dalším řízení umožněno uvážit, tj. kterou by žalovaný mohl i odmítnout, ale je třeba na něj nahlížet jako na pravidlo, jež je určujícím pro další kroky správního orgánu i pro úvahy, o něž bude správní orgán opírat závěrečné hodnocení zjištěných skutkových okolností. Prolomení povinnosti správního orgánu být vázán právním názorem soudu přichází v úvahu výjimečně, a to pouze tehdy, pokud v průběhu dalšího správního řízení po zrušení rozhodnutí správního orgánu byla učiněna nová skutková zjištění nebo pokud došlo ke změně právní úpravy, podle níž má být věc posuzována“* (obdobně např. rozsudek ze dne 18. 6. 2004, č. j. 2 Ads 16/2003 - 56, publ. pod č. 352/2004 Sb. NSS). Taktéž připustil, aby se správní orgán závazným právním názorem neřídil, pokud byl tento právní názor v mezidobí (ke dni nového rozhodování žalovaného správního orgánu) překonán judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 31/2016 - 36). Takové okolnosti v nyní posuzované věci nenastaly. Žalovaný nedefinoval žádné nové skutkové okolnosti, na jejichž základě by se stal právní názor kasačního soudu neudržitelný. Žalovaný nadále posuzoval skutečnosti týkající se rozhodného období 29. 7. 1997 - 29. 7. 2002, přičemž jeho úkolem bylo provést podrobnější dokazování. Žalovaný takto nepostupoval, tím spíše nemohl konstatovat konkrétní skutkové okolnosti, které by o důvodu nerespektování závazného právního názoru kasačního soudu, svědčily.
28. Ve věci nedošlo ani ke změně právní úpravy, která by vylučovala respektování závazného právního názoru soudu aplikovat na věc zákon č. 441/2003 Sb. Soud se nemůže ztotožnit s argumentací žalovaného poukazující na dobu téměř 16 let, která uplynula od podání návrhu na výmaz napadené ochranné známky relevantního pro toto řízení (tedy návrhu ze dne 29. 7. 2002) s tím, že tato okolnost vylučuje použití aktuální známkoprávní judikatury, respektive že jde o případ pravé retroaktivity. Soud se neztotožňuje ani se závěrem žalovaného, že po vlastníkovu nelze spravedlivě požadovat, aby v roce 2002 předvídal, že jeho důkazy musí být schopny prokázat udržení zápisu napadené ochranné známky v rejstříku nejen v kontextu rozhodovací praxe České republiky (coby nečlena EU) v oblasti ochranných známek v roce 2002, za účinnosti zákona č. 137/1995 Sb., a neexistence rozsudku SDEU ve věci C-416/04 P, ale

stejně tak v roce 2018, za členství ČR v EU, za účinnosti zákona č. 441/2003 Sb. Kolize staré a nové právní úpravy ochranných známek totiž již byla soudní judikaturou řešena, přitom s jejími závěry není stanovisko žalovaného souladné. Nejvyšší správní soud k námitkám týkajícím se výkladu relevantní právní úpravy a její aplikace dospěl v rozsudku ze dne 28. 3. 2013, č. j. 1 As 189/2012-31 k následujícím závěrům: „*Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že právní úprava prošla od doby rozhodnutí žalovaného vývojem. Zákon č. 137/1995 Sb. hovoří ve svém § 25 odst. 1 písm. b) pouze o "užívání" (bez přívlastku), zatímco zákon č. 441/2003 Sb. přijatý za účelem harmonizace práva České republiky s právem Evropské Unie již ve svém § 31 odst. 1 písm. a) užívá pojem "řádné užívání". [Jedná se o transpozici první směrnice Rady 89/104/EHS ze dne 21. prosince 1988, kterou se sblížují právní předpisy členských států o ochranných známkách, Úř. věst. L 40, 11. 2. 1989, s. 1 - 7, zvláštní vydání v českém jazyce: Kapitola 17 Svazek 01 s. 92 - 98, která ve svých člancích 10 odst. 1 a 12 odst. 1 hovoří o "skutečném užívání"]]. Je však zřejmé, že nová právní úprava pouze formulačně zpřesňuje relevantní zákonné ustanovení v souladu se směrnicí; smysl a účel právní úpravy důsledků neužívání ochranné známky po stanovenou dobu je podle obou předpisů od počátku stále týž, a to zabránit stavu, kdy je ochranná známka zapsána v rejstříku, aniž by přitom byla reálně užívána pro jakékoli výrobky či služby (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2007, č. j. 3 As 8/2007 - 83).*

Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu dále zastává názor, že "i v případech, kdy se posuzují skutkové okolnosti, k nimž došlo před vstupem České republiky do Evropské unie, a rozhodným právem je právo tehdy účinné, je nutno ustanovení českého právního předpisu, přijatého nepochybně za účelem sblížování českého práva s právem Evropských společenství a majícího svůj předobraz v právní normě obsažené v právu Evropských společenství, vykládat konformně s touto normou" (rozsudek ze dne 29. 9. 2005, č. j. 2 Afs 92/2005 - 45, publikovaný pod č. 741/2006 Sb. NSS). S přihlédnutím k doktríně nepřímého účinku směrnice (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 13. 11. 1990 ve věci C-106/89 Marleasing, Recueil I-04135) postupoval městský soud správně, pokud při výkladu spojení "užívání ochranné známky" vyšel z konstantní judikatury Soudního dvora Evropské unie ke směrnici 89/104/EHS, z níž zákon č. 137/1995 Sb. podle vlastní důvodové zprávy „důsledně vychází“ (viz tisk č. 1639, Parlament České republiky, Poslanecká sněmovna, 1. volební období 1993 - 1996, digitální repozitář, www.psp.cz).

Podle této judikatury je ochranná známka "skutečně užívána" tehdy, pokud je v souladu se svou hlavní funkcí, kterou je zaručit totožnost původu výrobků nebo služeb, pro které byla zapsána, užívána za účelem vytvoření nebo zachování odbytiště těchto výrobků a služeb, s výjimkou užívání symbolické povahy, jehož jediným účelem je zachování práv z ochranné známky. Posouzení, zda je užívání ochranné známky skutečné, je třeba provést na základě souhrnu skutečností a okolností, které jsou způsobilé prokázat její skutečné obchodní využívání v obchodním styku, zvláště užívání, které je v dotýcném hospodářském odvětví považováno za odůvodněné za účelem udržení nebo získání podílu na trhu pro výrobky a služby chráněné ochrannou známkou, druhu těchto výrobků a služeb, znaků trhu, rozsahu a četnosti užívání ochranné známky (rozsudek ze dne 11. 3. 2003 ve věci C-40/01 Ansul, Recueil, s. I-2439 bod 43; usnesení ze dne 27. 1. 2004 ve věci C-259/02 La Mer Technology, Recueil, s. I-1159, bod 27; rozsudek ze dne 11. 5. 2006 ve věci C-416/04 P Sunrider, Sb. rozh, s. I-04237, bod 70; k tomu též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2007, č. j. 3 As 8/2007 - 83). V citovaném usnesení La Mer Technology Soudní dvůr též konstatoval, že

zde & neexistuje pravidlo de minimis stanovící minimální požadavek užívání ochranné známky - pokud minimální užití ochranné známky slouží reálnému obchodnímu účelu, lze toto užití považovat za skutečné ve smyslu směrnice (body 25 a 27 usnesení). Je proto třeba posoudit všechny okolnosti případu. Soud podotýká, že žalovaný nevyužil práva podat proti rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 9 Ca 345/2007 kasační stížnost, přitom v základních obrysech mohl „konflikt“ účinků staré a nové právní úpravy užívání ochranné známky, shledal-li by jej, v řízení o případně podané kasační stížnosti namítat.

29. Lze shrnout, že úkolem žalovaného bylo na základě všech okolností případu posoudit, zda vlastník napadené ochranné známky v rozhodné době pěti let předmětnou ochrannou známku řádně (skutečně) užíval, a to přesně v souladu se závazným právním názorem soudu. Závěr žalovaného o retroaktivitě nové právní úpravy oporu v judikatuře soudů nenachází (viz výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 189/2012). Vzhledem k právě uvedeným závěrům soudní judikatury se nelze ztotožnit ani se závěry žalovaného odkazujícími na rozhodovací praxi Úřadu k roku 2002. Relevantní bez dalšího není ani žalovaným zmíněný fakt, že v následném řízení o návrhu na zrušení napadené ochranné známky bylo již 15. 6. 2006 pravomocně konstatováno řádné užívání této ochranné známky na základě jiných důkazů, přičemž rozhodná období pro prokázání řádného užívání předmětných ochranných známek se překrývala o více než 2,5 roku (29. 7. 1997 - 29. 7. 2002 a 19. 1. 2000 - 19. 1. 2005); v předmětné věci je nutné posoudit celé rozhodné období vztahující se k nyní posuzovanému návrhu na výmaz ochranné známky.
30. V projednávané věci tedy není zřejmé, že by nastala jakákoliv okolnost, za které je podle shora citované judikatury možné se od § 78 odst. 5 s. ř. s. odchýlit a závazný právní názor soud nerespektovat. Nastal proto důvod pro zrušení nového rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost bez dalšího (viz výše citované rozsudky Vrchního soudu v Praze sp. zn. 7 A 56/1997, resp. Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 A 629/2002). Soud pro úplnost uvádí, že shledal důvodným i tvrzení žalobce o nepřiléhavém odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, pokud body 57 a 58 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 109/2017-44 prezentoval jako závěry soudu. V těchto bodech odůvodnění byla soudem citována kasační stížnost žalobce, o závěry soudu nenejde.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

31. Městský soud v Praze na základě všech shora uvedených skutečností zrušil pro nezákonnost Napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. a vrátil věc k dalšímu řízení žalovanému. Právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku je pak žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení bude žalovaný postupovat v intencích rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 9 Ca 345/2007.
32. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. V řízení úspěšnému žalobci soud přiznal právo na náhradu nákladů za právní zastoupení spočívajících v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč, odměně za 3 úkony právní služby [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů – tj. převzetí zastoupení, podání žaloby, účast na jednání soudu dne

19. 5. 2021] v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 9 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhradu hotových výdajů za tři úkony v částce 300 Kč za jeden úkon, celkem 900 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Celkem se tak jedná o částku 13 200 Kč (výrok II.).

33. Výrok III. je odůvodněn § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého osoba zúčastněná na řízení zásadně nemá právo na náhradu nákladů řízení. V posuzované věci přitom soud žádnou povinnost osobě zúčastněné na řízení neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. května 2021

Mgr. Aleš Sabol
předseda senátu